Р Е Ш Е Н И Е
№ 2162

гр. София, 01.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 44 състав,** в публично заседание на 26.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **1524** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.87 от Закона за убежището и бежанците във връзка с чл. 145, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс.

Жалбоподателят Ф. Б. М., гражданин на К. д'И. с адрес [населено място]. [улица]' №21 А, стая 613, обжалва Решение №93/24.01.2013 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което е постановен отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че това решение е незаконосъобразно и следва да бъде отменено по следните съображения:

I.Обжалваното решение е незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Като основания за отказа в решението на интервюиращия орган са изложени съображения, че не са налице необходимите материалноправни условия за предоставяне на бежански статут и хуманитарен статут. Така изложените съображения са изцяло незаконосъобразни, тъй като административният орган е игнорирал факта, че причините да напусне страната си са свързани с наличието на заплаха за неговия живот, сигурност и свобода. В проведеното интервю лицето подробно изложило причините, поради които изпитва основателен страх от преследване в страната си на произход, а именно, че квартала, в който живеел бил база на въстаниците срещу правителството - F. P. I., които идвали от северната част на страната. Там хората подкрепяли въстаниците и това било широко известно. По тази причина, три месеца след като новото правителство било избрано в квартала нахлули

военни и избили голяма част от населението, включително и неговите родители. Жалбоподателят не бил вкъщи когато това се случило, успял да се скрие в гората, с помощта на приятел. В момента в [населено място] имало въстание и кланета и никой не се интересува от загиналите. Тъй като такива инциденти стават всеки ден, полицията изобщо не се интересува от жертвите, както и не се старае да разкрие извършителите. Ф. Б. М. сочи, че не може да се върне там, защото всеки би могъл да бъде убит.

Причината да иска закрила е несигурната обстановка в К. д'И. и заплаха за живота му. В случая бил обект на преследване от "недържавен агент на преследване", т.нар. "non-state agent of persecution" /В.: В.: Раздел първи, глава II. В. (3). (d), 74-76. стр. 26 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец -ВКБООН/. Поддържа, че държавата в случая не може, а и не желае да противодейства на преследването. Поради тези причини изпитва основателен страх от преследване в страната си на произход и решил да избяга.

Твърди, че не съществува общопризнато определение на понятието "преследване". Според чл.33 на Конвенцията от 1951 г. може да се съди, че заплахата за живота или свободата по причини на раса, религия, националност, политически възгледи или принадлежност към дадена социална група, винаги е преследване. Поради същите причини и други сериозни нарушения на правата на човека биха представлявали преследване" /В.: Раздел първи. глава II. В. (2). (б) от Наръчника по процедури и критерии ш определяне статут на бежанец - ВКБООИ/.

Жалбоподателят твърди, че неправилно е тълкувана нормата на чл.8 от ЗУБ, както и на нормата на чл.1 А от Ж. конвенция за статута на бежанците от 1951 г., а това сочи, че административният орган неправомерно го е лишил от международна закрила.

Изложените от него факти, били отразени в обжалваното решение, но не са обсъдени, поради което и крайните изводи в последното са погрешни.

Следва да се има предвид, че и международните и националните норми предвиждат предоставяне на защита при наличие на един от елементите в материалноправното определение на чл.1 А от ЖК от 1951 г. на чл. 8 от ЗУБ, като всеки един елемент обуславя самостоятелно основание за предоставяне на закрила.

Поради това счита, че обжалваното решение е постановено в противоречие с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Евентуалното му връщане в К. д"И. би било невъзможно, тъй като твърди, че ще го убият. Такива случаи на заплахи и убийства са ежедневие, но никой не е в състояние да противодейства на военните групировки. Всички тези обстоятелства обаче не са изследвани от страна на административния орган.

Не на последно място, поддържа, че административният орган неправилно тълкува и прилага нормата на чл. 9 от ЗУБ, който представлява транспониране на чл.15. буква „в" от Директива 2004/83/С.. Видно от самия диспозитив на чл.15, буква „в" касае се не за насилие, насочено спрямо личността на търсещия закрила, а за заплаха за личността поради ситуация на безогледно насилие, или иначе казано, няма личен елемент или степен на персонализация, съобразно които да се преценява заплахата или необходимостта от закрила.

В тази насока е и Решението от 17 февруари 2009г. на Съда в Л. по дело № С-465/07г. Дори съгласно горепосоченото решение всяка държава - член на ЕС да има право да прецени степента на безогледно насилие, характеризиращо военния конфликт, това не я освобождава от задължението да установи и то по категоричен начин, че ситуацията в страната се е подобрила.

Поддържа в жалбата, че с Решение №4291 от 01.04.2009г. по адм.д.№300/2009г. Петчленен състав на Върховен административен съд е приел, че принципът на единно тълкуване на Общностното, право налага на националните юрисдикции и власти на държавите-членки на Общността да прилагат постановените решения по преюдициални запитвания при аналогични случаи.
Постановеното от Съда на Европейските общности тълкуване се инкорпорира в тълкуваната разпоредба и да прилага Общностното право, за националния съд означава да прилага правото на Общността, така както е тълкувано от Съда на Европейските общности. Поради това тълкуването на С. е задължително и следва да се вземе предвид от административния орган при решаването на казуси по чл.9, ал.1. т.3 от ЗУБ.
II. На следващо място, обжалваното решение е постановено в нарушение на чл.75,ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ, като и чл. 35 и чл. 36 от АПК.
Като мотиви за отказа се сочи, че липсват основателни опасения от преследване по причините, изброени в чл. 8 от ЗУБ, както и че не сочи никакви достоверни факти, с които да обоснова твърденията си за преследване. Счита, че постановеният акт е немотивиран и вместо в него да бъдат изложени конкретни аргументи и анализ на неговата история, административният орган с възприел шаблонни и бланкетни мотиви, неподкрепени от никакви доказателства. В този смисъл, административният орган не е кредитирал изложеното от него, без да се аргументира защо.
Що се отнася до цитираната информационна справка, тя се изготвяла от самия административен орган. Поради това счита, че тя не е обективна и годна да обоснове изводите в обжалваното решение, същото не е надлежно мотивирано и аргументите в него не отразяват действителната ситуация в страната на произход.
В този смисъл административният акт е издаден в нарушение на чл.35 и чл.36 от АПК. Същото е постановено при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства е направен необоснован и незаконосъобразен извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.
Съгласно константната практика на настоящия съд, пропускът да бъдат изследвани фактите, свързани с личното положение на молителя, което включва както обстоятелствата, свързани с опасенията му от преследване, така и със реалната настояща ситуация в страната му по произход, представлява нарушение на чл.75, ал.2 от ЗУБ и на осн.чл. 173. ал.2 във вр. с чл.146, т.3 и т.4 от АПК и чл.90 от ЗУБ. В този случай счита, че решението следва да бъде отменено и върнато на административния орган за ново произнасяне.
При горните фактически твърдения моли съдът да отмени Решение №93/24.01.2013 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, да върне преписката на административния орган със задължителни указания да предостави бежански статут или хуманитарен статут. Представя писмени бележки чрез назначения от съда особен представител с дата 29.03.2013 година.
Ответникът –Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, счита жалбата за неоснователна и моли да се отхвърли като такава, представя писмени бележки по съществото на спора от дата 18.03.2013 година.
Съдът като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в своята съвкупност и доводите на страните по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал.1 от

ГПК във вр. с чл.144 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:
Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в законоустановения 14 дневен срок по чл.87, ал.1 от ЗУБ. Решението е съобщено на жалбоподателя на дата 06.02.2013г., видно от стореното отбелязване на жалбоподателя в присъствието на преводач върху обжалваното решение. Решението в този смисъл е връчено на жалбоподателя, който е удостоверил с подписа си, че е запознат с текста, на език, който владее. Жалбата е подадена чрез органа постановил обжалвания акт на дата 08.02.2013г.
Производството пред Председателя на Д. се е развило по общия ред и е образувано по чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2, вр. чл. 68, ал. 1, т. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Установява се от оспореното решение, а така също и то представената административна преписка, че жалбоподателят е подал молба за предоставяне на статут, вх. № Ж-1064 от 17.09.2012 г. на Дирекция „Миграция", МВР, изпратена на Държавна агенция за бежанците при МС (Д.) по реда на чл. 58, ал. 4 от ЗУБ. Според нея и документа му за самоличност с копие по делото, Ф. Б. М. е [дата на раждане] в [населено място], гражданин е на К. д'И., по народност - К., религиозна принадлежност: мюсюлманин, неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Желанието за закрила е заявено от чужденеца лично пред длъжностните лица на Д. с молба вх.№ 903 от 03.10.2012 г. на РПЦ - С.. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ. В хода на административното производство кандидатът е представил национален паспорт на К. д'И., № 10АВ97733, издаден на 28.06.2012 г., валиден до 27.06.2017 г.
По делото се представи протокол от проведено интервю от дата 08.01.2013г. Кандидатът твърди, че е напуснал К. д'И. през 2012 г. /не помни точната дата/, легално с паспорт и виза за Р.. Там останал около седмица, след което със самолет е пристигнал в Р. Б., легално с паспорт и българска виза, получена в Р.. Останал в хотел в Слънчев бряг една седмица, свързал се с трафикант, уговорката с когото била, да му осигури виза, с която да стигне до Ф.. Кандидатът бил задържан на 29.08.2012 г. на ГКПП К. при опит да напусне страната ни с фалшива виза. Мотивира молбата си за закрила с опасност за живота му в К. д'И.. Разказва, че родителите му били убити по време на кризата след президентските избори в родината му през 2010 - 2011 г. Като причина за убийството им посочва връзките на баща му с бившия министър на вътрешните работи Б. Д.. Кандидатът твърди, че той също бил получил заплаха от милициите на новата власт, но не лично, а чрез познати, в чийто дом живеел след убийството на родителите му. Заявява, че не е членувал в политически партии, не е арестуван, нито осъждан. Родителите му били заплашвани, по-конкретно баща му да се откаже от политическа дейност.
В интервюто сочи, че баща му бил бизнесмен, имал много приятели. Финансирал кампанията на Министъра на вътрешните работи Б. Д., който бил убит през 2002г. Кризата през 2010-2011г. се отразила на живота на жалбоподателя. Кризата била свързана с президентските избори от това кой ще ги спечели. Спечелил новият президент А. У.. Поради това от север към центъра на държавата му по произход започнал бунт в подкрепа на новия президент, още преди да стане президент. Бунтовниците започнали офанзива до южната част на столицата. Атакували резиденцията на Бабо. Бунтовниците възкачили У. чрез убийства, бунтове, война.

Войната продължила до 2011г. Родителите му били убити след възкачване на новия президент. Сочи, че лично получил заплаха за живота си от милициите. Живял в гората. После се върнал в К. д"И. в дома на негов приятел. Един ден милициите дошли и казали на бащата на неговия приятел, че държи в къщата си един „наемник" на Бабо. Казали му, че искат да го убият. Същата информация се съдържа и в контролния лист №1 на стр.30 от делото.

Сега на власт бил У.. Бабо бил в затвора. Проблемите продължавали. Членовете на народния ивоарски фронт не били доволни от арестуването на Бабо, заедно с военните искали да извършат преврат. На въпрос на интервюиращия орган защо жалбоподателят не останал в Б. фасо, същият е отговорил, че там не му харесали условията на живот. Там не бил заплашен.

Представя се още декларация-съгласие от жалбоподателя, че е съгласен преведеното му интервю да се записва, както и самия протокол от преведеното интервю от дата 16.11.2012г.

Видно е от справката по делото от Д. с дата 06.11.2012г., че не се възразява на лицето да бъде предоставена закрила.

С Решение №3346 от 10.10.2012г. на Решаващ орган при Д., за което я видно, че не е обжалвано, на жалбоподателя е образовано производство по предоставяне на статут в Р. Б..

Видно е от проведено друго интервю с жалбоподателя от дата 03.10.2012г., че той е искал да отиде във Ф.. Напуснал своята държава по произход по политически причини, защото искали да го убият.

Представя се извадка от Е. относно първата държава, в която лицето е поискало убежище, регистрационен талон и копие от документ за самоличност на лицето.

На Ф. Б. М. е наложена и принудителна административна мярка-принудително отвеждане на чужденец до границата на Р. Б.. Допуснато е и предварително изпълнение на заповедта от 30.08.2012г.

В оспореното решение административният орган приема, че в хода на административното производство се установило, че за Ф. Б. М. не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ. По отношение на твърденията на чужденеца, че родителите му били убити, се приема, че ако действително това се е случило, за което няма доказателства, тъй като молителят не е видял телата им/, то това се е случило във връзка с лични отношения на баща му с представители на бившата власт, като самият кандидат по никакъв начин не е бил засегнат от това. Срещу него не е имало конкретни посегателства и той не е преживял никакво насилие. З. не е напуснал родината си по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Той не е бил арестуван или осъждан. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване" е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, което не се установява в конкретния случай. Поради това искането му за предоставяне на бежански статут следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Председателят на Д. при постановяване на оспореното решение, сочи и, че спрямо Ф. Б. М. не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, той не прави. Тежки посегателства като изтезание или нечовешко или

унизително отнасяне, или наказание, също не се установяват. Той не е получил лично заплаха от когото и да било, а опасенията му от бъдещи посегателства се основават единствено на предположения. Следва да се вземе предвид обстоятелството, че след твърдяното убийство на родителите му кандидатът е заминал легално за Б. Ф., където е останал няколко месеца, след това се е завърнал в родината си, отново за няколко месеца, след което е напуснал страната легално, с паспорт и виза, следователно властите в К. д'И. нямат отношение спрямо него. От установеното следва изводът, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ.

Случаят следва да бъде разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Макар чужденецът да твърди, че в К. д'И. липсва сигурност, спрямо него не е имало никакви посегателства. Въпреки това, съгласно решението от 17 февруари 2009 г. на Съда на европейските общности по дело №С-465/07 по преюдициално запитване относно тълкуването на чл. 2, буква „д" и чл. 15, буква „в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г., заплахите срещу живота или личността на цивилно лице следва да бъдат разгледани в по-широк план, а именно, при една обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт". В цитираното решение се признава правото на преценка за степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжения конфликт, от компетентните национални органи, до които е подадена молбата за субсидиарна закрила или на съдилищата на държавата-членка, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба.

От приложената по преписката актуална справка №01-363/17.01.2013 г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд" на Д. е видно, че К. д'И. е демократична република. На 21 май 2011 г. А. У., който е лидер и кандидат на опозиционната партия Обединение на републиканците (КОК), е официално обявен за президент. Встъпването му в длъжност става след залавянето на 11 април 2011 г. на бившия президент Л. Г., който отказва да приеме резултатите от проведените през октомври и ноември 2010 г. президентски избори. Наблюдателите от О. и от международните и националните мисии за наблюдение на изборите ги обявяват за справедливи и демократични и признават У. за надлежно избран президент на страната. Въпреки това и двамата кандидати на втория тур - президентът Л. Бабо (с 46% от гласовете) и неговият опонент А. У. (54%) се самообявяват за победители в изборите и съставят съперничещи си правителства през декември 2010 г. Кризата с поемането на президентството не се разрешава, докато Бабо не е задържан. В следизборния период и двете страни проявяват насилие, но главно поддръжниците на Бабо са виновни за около 3000 смъртни случая, значително вътрешно разселване на населението, мъчения, сексуално насилие, и унищожаване на имущество. През май 2011 г. президентът У. се обръща за помощ към Международния наказателен съд в Х. (МНС) за разследване нарушенията на човешките права, извършени по време на следизборната криза. На 29 ноември 2011 г. бившият президент Бабо е обвинен в престъпления срещу човечеството и по силата на заповед за арест от Международния наказателен съд е прехвърлен в Х.. М. наказателен съд в Х. постановява на 2 ноември 2012 г., че бившият президент

Бабо ще бъде съден по отправените срещу него обвинения за извършване на престъпления срещу човечеството.

Като **цяло през последните месеци правителството е постигнало напредък в програмата си за реформи в сектора на сигурността**. С подкрепа от U., междуведомствена работна група е изготвила националната стратегия в тази област. Стратегията определя неотложните и дългосрочните приоритети в сигурността. Разработването на тази стратегия, както е посочено в доклада на генералния секретар на U., е важна стъпка напред, тъй като виждането за реформата е да бъде надминат предкризисният капацитет на институциите и трансформацията на сектора за сигурност да отговори напълно на нуждите на страната.

В момента положението със сигурността в страната остава нестабилно, се посочва в последния доклад на генералния секретар на О. в К. д'И.. Загриженост предизвикват атаките, насочени срещу националните сили за сигурност в и около А. и по протежение на границата с Г. и Л., целта на които е да дестабилизират правителството на президента А. У..

От 19 септември до 3 октомври делегация на Международния валутен фонд посещава К. д'И. и отбелязва напредък в изпълнението на структурните реформи, много от които са насочени към укрепване управлението на публичните финанси и подобряване на бизнес климата. Тя установява, че перспективите за растеж през 2013 г. са благоприятни, а инвестиционният план на правителството се очаква да стимулира увеличаването на частните инвестиции и поддържането на икономическата експанзия.

От горецитираното не може да се направи обоснован извод, че К. д'И. се намира в състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт. От анализа на цитираната информация, въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието там да се определя като безогледно. Атаките, насочени срещу националните сили за сигурност в страната са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. В К. д'И. възникват ограничени инциденти, които имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. В тази връзка следва да се отбележи, че не трябва да се очаква, че което и да е правителство може да гарантира сигурността на всички граждани в страната.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в К. д'И. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там, то не е. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за

предоставяне на хуманитарен статут. Не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От изложеното може да се направи извод, че за Ф. Б. М. не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Искането му за закрила и в тази му част е неоснователно.

Административният орган анализирайки актуалната ситуация в страната по произход на жалбоподателя, стига до извод, че се установяват и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. б от ЗУБ, тъй като чуждият гражданин не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Р. Б.. Посочените от него лични мотиви за желанието му да живее тук, не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

В съдебно заседание на 26.03.2013г. съдът е приобщил към доказателствата по делото и личната бежанска история, разказана от жалбоподателя. Според нея лицето било заплашено от местната власт в държавата. Това се случило през 2012г., било три месеца след изборите. Изборите били през 2010г. Това се случило три месеца след установяване на новата власт. Идването на новата власт станало през 2012г. В Б. дошъл със самолет, приятели му помогнали. Напуснал с легален паспорт. Лицето сочи, че там където живее, хората били от така нар. „популярен фронт", който е опозиция на новата власт. Жалбоподателят бил член на този популярен фронт. **Заплашили го в общината Ю., южно от столицата.** След изборите търсил членове на този фронт, те се били разпилели. Войниците ги подгонили и изгонили от къщата, след това жалбоподателят се скрил в джунглата, после пристигнал в Б..

По делото се представи справка от Д., Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд". Справката е от дата 17.01.2013г., въз основа на която административният орган е изградил и своето решение, предмет на съдебно обжалване. От справката се установява, че К. д'И. е демократична република. На 21 май 2011 г. У., който е лидер и кандидат на опозиционната партия Обединение на републиканците (КОК), е официално обявен за президент. Встъпването му в длъжност става след залавянето на 11 април 2011 г. на бившия президент Л. Г., който отказва да приеме резултатите от проведените на през октомври и ноември 2010 г. президентски избори.

Кризата с поемането на президентството не се разрешава, докато Г. не е задържан. В следизборния период и двете страни проявяват насилие, но главно поддръжниците на Г. са виновни за около 3000 смъртни случая, значително вътрешно разселване на населението, мъчения, сексуално насилие, и унищожаване на имущество. На 17 март2011 г. президентът У. обединява бившите бунтовнически сили.

До встъпването в длъжност на президента У. през май силите за сигурност, които до голяма степен подкрепят бившия президент Г. не се подчиняват на гражданските власти. След встъпването му в длъжност, насилието значително намалява, но все още има случаи, в които елементи на силите за сигурност, недопуснати в F., действат извън гражданския контрол. **Това са въоръжени групи, подкрепящи Г. и подпомагани от бившия режим, както и милиции от западната част на страната.**

На 21 ноември 2011 г. бившият президент Г. е обвинен в престъпления срещу

човечеството и по силата на заповед за арест от Международния наказателен съд I прехвърлен в Х.. М. наказателен съд в Х. постановява на 2 ноември 2012 г., че бившият президент Г. ще бъде съден по отправените срещу него обвинения за извършване на престъпления срещу човечеството. Изслушването е насрочено за февруари 2013 г. Положението със сигурността и покачването на политическо напрежение заплашват възстановяването на К. д'И.. В последните няколко месеца страната е подложена на серия от смъртоносни атаки, насочени към полицейски участък, важна военна база, няколко поделения на армията и енергийна централа.

Въпреки, че тези инциденти не представляват пряка заплаха за стабилността, тя показват, че за някои групи войната още не е свършила.

Относно спазване на човешките права в справката от 17.01.2013г., се посочва, че най-важните проблеми, свързани с нарушаването на човешките права в страната са: спонсорирани от държавата убийства по времето на управлението на Г., извънсъдебни убийства, изтезания, изнасилвания и вътрешно разселване на лица, извършени по време на следизборното насилие, незачитане на гражданските свободи и политическите права.

Други проблеми, свързани с човешките права при управлението на У., са лошите условия в затворите и арестите, произволни арести и задържане, произволна намеса в личния живот, семейството, дома и кореспонденцията. Правителството ограничава словото, печата, събранията, правото на сдружаване и свободно придвижване. Корупцията е широко разпространена. Положението с правата на човека в страната остава тревожно, което се съобщава в доклада О. от 31 декември 2012 г. В периода август-декември 2012 г.са документирани 57 убийства, 72 случаи на изтезания или малтретиране, 22 случаи на изнудване и рекет и 382 случаи на незаконен арест. Нарушенията са извършени от въоръжени лица, включително елементи от националните въоръжени сили, които често влизат в конфронтация с местното население. Много нарушения са извършени по време на операции за претърсване от страна на националните сили за сигурност. Няколко привърженици на бившата управляваща партия са заплашвани, арестувани или преследвани за предполагаемото им участие в застрашаване на държавната сигурност и в насилие след изборите. Някои от арестуваните лица са били подложени на изтезанията и други форми на малтретиране.

На 6 септември 2012 г. М. съвет приема закон за създаване на Национална комисия за правата на човека.

Справката от 17.01.2013г. дава и актуална политическа и икономическа обстановка. Според нея като цяло през последните месеци правителството е постигнало напредък в програмата си за реформи в сектора на сигурността.

Напредък е постигнат в разоръжаването, демобилизацията и реинтеграцията на бившите бойци. На 2 август 2012 г. Правителството одобрява Национална политика в областта на разоръжаването, демобилизацията и реинтеграцията, която предвижда създаването на единен орган.

В момента положението със сигурността в страната остава нестабилно, което се посочва в последния доклад на генералния секретар на О. в К. д'И..

Загриженост предизвикват атаките, насочени срещу националните сили за сигурност в и около А. и по протежение на границата с Г. и Л., целта на които е

да дестабилизират правителството на президент А. У.. Тези атаки са планирани, финансирани и отчасти провеждани от мрежи и отделни лица, свързани с членове на предишното правителство на президента вътре и извън К. д'И.. Има данни, че някои от тях са наети, обучени и въоръжени в Л.. От август до октомври 2012 г. са убити над 60 души, а много повече, включително цивилни, са ранени. Хиляди са временно разселени. От нападателите са иззети оръжия и боеприпаси. Атаките допълнително покачват недоверието и задълбочават разделението в страната, по-специално между управляващата партия и политическата опозиция. Има и няколко инцидента, насочени срещу поддръжници на бившия президент Г..

Напрежение се наблюдава и в рамките на управляващата партията на президента У. Обединение на републиканците и партията на бившия президент А. К. Б. Демократична партия на К. д'И..

Въпреки, че повечето от хората, разселени по време на следизборната криза, са се завърнали по домовете си, близо 80 000 души остават разселени. Продължаващото усещане за несигурност и неефективно възстановяване на държавната власт, включително и ограниченият достъп до основни официални услуги, затрудняват трайното завръщане на вътрешно разселените лица и бежанците. Специалният докладчик по правата на човека на вътрешно разселените посещава К. д'И. през юли 2012 г. и установява, че вътрешно разселените лица продължават да живеят в трудна ситуация и въпреки, че лагерите вече не съществуват, техните нужди и тези на приелите ги общности, остават като неотложен проблем.

Съдът намира тази справка за достоверна, тъй като тя е издадена и изготвена в съответствие с „Ръководство на ЕС за информация за страните на произход" и е съставена изцяло на базата на внимателно подбрана от достъпни външни източници на информация, като всички използвани уебсайта, на който са публикувани, са посочени в края на документа. В справката не се съдържа мнение, оценка или анализ на ситуациите в дадена държава, направени от Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд" на Държавната агенция за бежанците.

Тази справка кореспондира и с допълнително представената такава по делото от дата 31.01.2013г., предоставена от Министерство на Външните работи на Р. Б..

От тези актуална информация се установява, че разгарът на кризата е бил през 2011г., когато 200 000 души са потърсили убежище в съседните страни. Въпреки, че понастоящем страната постепенно се завръща към нормален живот, предизвикателствата през сигурността, са пречка за завръщането на бежанците. Хуманитарната ситуация ще продължава да е изложена на рискове, до пълното разоръжаване и реинтегриране на бившите бунтовници в обществото. През юли 2012г. С. по правата на човека на О., е приел резолюция относно правата в държавата, като се осъжда и актовете на насилие срещу цивилното население в северната част от страната, извършени от бунтовници и терористични групировки.

От правна страна, съдът намира следното:

Обжалваният административен акт е постановен от компетентен орган, в пределите на предоставената му от закона компетентност.

Според чл.4, ал.1 от ЗУБ, всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Р. Б. в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на ал.3 очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Хипотезата на ал.4 е единственото изключение, което следва да се преценява и конкретния случай.

Видно от обсъдените по-горе писмени доказателства, жалбоподателят твърди, че изпитва основателен страх от преследване в страната си на произход. Избягал е защото се страхува, че ще го убият.

Съдът навира, че административният орган правилно е преценил всички правно значими факти, свързани с личното положение на жалбоподателя и с държавата му по произход и не са допуснати посочените в жалбата нарушения на закона.

При така изложената фактическа обстановка, в мотивите на административния акт, правилно е посочено, че не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Неоснователен е аргументът в жалбата, че административния орган бил игнорирал заявените причини за напускане на К. д'И., и че в случая е налице заплаха. Чужденецът не е декларирал срещу него да е имало конкретни посегателства или да е преживял някакво насилие. Не е арестуван или осъждан. Не са му отправяни и лични заплахи. Твърдяната към него заплаха е била направена само веднъж и то чрез бащата на негов приятел, а не лично. До напускането му на К. д'И. не е имал никакви проблеми. Разказва, че родителите му са били убити, но твърди, че не е виждал телата им. Без да ги е видял мъртви, твърденията му са само предположения. Правилно председателя на Д. е приел, че заявените опасения от преследване не могат да се приемат за основателни. Отделно от това съдът намира, че е налице противоречие в бежанската история на жалбоподателя дадена пред съда и в предходните интервюта. В съдебно заседание на 26.03.2013г. същият посочи, че бил заплашван от местната власт през 2012г., а от интервюто му от дата 08.01.2013г., се установява, че е бил заплашван още през 2011г. В същото интервю казва, че милициите искали да го убият, както и, че бил от опозицията, която била против новия президент. Според актуалните справки обаче, държавата се дестабилизира от въоръжени групи, подкрепящи Г. и подпомагани от бившия режим, както и милиции от западната част на страната. От това следва извод, че ако наистина е от опозиционният фронт, няма как да бъде заплашван от милиции, които също са на страната на бившия президент Г.. Затова съдът намира в тази част бежанската му история за недостоверна.

В жалбата Ф. Б. М. твърди, че е обект на преследване от „недържавен агент на преследване", но не посочва от кой. От протокол от проведено интервю № УП5427/08.01.2013 г. е видно, че жалбоподателя е посочил, че родителите му са били убити от милициите на властите, както и че той е бил заплашван чрез бащата на неговия приятел от същите милиции. Не прави твърдение за „недържавен агент на преследване" /виж протокол № УП5427/08.01.2013 г./.

Очевидно чужденецът прави различни твърдения пред административния орган и пред съда. Ф. Б. М. не е напуснал родината си по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Самото преследване като понятие означава достатъчно тежко по своето естество или повторяемост нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека (чл. 8, ал. 4 ЗУБ), което не се установява в конкретния случай.

Оспореното решение на председателя на Д. не е в нарушение на чл. 9 от ЗУБ. Правилно е направен извод, че чужденецът не е бил обект и за него не се установява риск за никое от следните посегателства - смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му. В конкретния случай, това се потвърждават от информацията за държавата по произход.

Решението е правилно и по отношение чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

По отношение на чужденеца не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на Съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б. "в", от Директива 2004/83/ЕО на Съвета на ЕС, във връзка с чл. 2, б. "д" от директивата, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в решението на С. е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт.

От писмо № 12-12-1 на МВнР относно справка за К. д'И., е видно, че въпреки нарушенията на правата на човека, страната постепенно се завръща към нормалния живот. Информацията в посочената справката потвърждава изводите, направени в административния акт. В К. д'И. не е налице въоръжен конфликт, характеризиращ се с безследно насилие. От друга страна наличието на хуманитарна криза в страната не е относима предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут съобразно разширенията дадени с решение на С.. Според тази последна справка има въоръжени конфликти срещу цивилното население в северните части на страната, а жалбоподателят в съдебно заседание на 26.03.2013г., заявил, че е бил заплашван в общината Ю., южно от столицата А., т.с. не в района, в който има въоръжени конфликти. За пълнота следва да се отбележи, че С. по правата на човека на О. и според двете справки, е приел резолюция, с която осъжда актовете на насилие срещу цивилното население в северната част на страната, което насилие се извършва на от официалната власт в държавата, а от бунтовници и терористични групировки, свързани именно със стария режим на Г.. Жалбоподателят заяви в съдебно заседание на 26.03.2013г., че членува в популярен фронт, който е опозиция на новата власт. Затова нелогично звучи, негови представители потенциално да заплашват със смърт членовете му, измежду които и жалбоподателя.

Съдът намира за неоснователни аргументите в жалбата относно използваните източници на информация при изготвянето на

административния акт. Приложената към преписката справка е съставена изцяло на базата на външни публично достъпни и надеждни източници на информация, като всички използвани източници и уебсайта, на който са публикувани, са посочени в края на документа. Справките на Д. са официални документи, изготвени от административния орган в кръга на правомощията му, съгласно У. правилник на Агенцията.

Обжалваното решение представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК. При преценката, съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Съдът въз основа на обсъдените по-горе писмени и гласни доказателства, приема, че са спазени изискванията на чл. 59 АПК за установената от закона форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му, т.с. то не е лишено от мотиви в частта по отказа да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

При издаването на решението, съдът намира, че органът издал го, не е нарушил процесуалноправните разпоредби, което да е довело до нарушаване на материалноправните разпоредби, така както се твърди от жалбоподателя.

Съгласно чл. 8 ЗУБ статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, социална група, изразява политическо мнение или изповядва политическо убеждение, които са основа на преследването, като е достатъчно органът осъществяващ преследването да смята, че е налице такава принадлежност. Цитираната норма от ЗУБ ясно очертава фактическите основания на закрилата и обосновано на доказателствата по делото съдът е приел, че се налага изясняване на обстоятелствата за осъществяването й.

Настоящият съдебен състав приема, че решението, в частта, в която е отказано на жалбоподателя признаване статут на бежанец, е правилно тъй като доказателствата не сочат на извод, същият да изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение в държавата си по произход.

В обстоятелствената част на решението са цитирани факти и обстоятелства от бежанската история на жалбоподателя, които са анализирани, и въз основа на които административният орган е направил правилна преценка, че са неоснователни. От направените от жалбоподателя изявления в съдебно заседание на 26.03.2013г. не са налице предпоставки, които да обуславят необходимостта от предоставяне на закрила по този чл.8 от ЗУБ. Действително в съдебно заседание на 26.03.2013г. и по време на проведените интервюта жалбоподателя посочва, респ. в писмените бележки по делото от дата 29.03.2013г., че се страхува за живота си, но съдът приема, че този страх не сочи на извод, че лицето ще бъде преследвано поради

своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение ако се върне в Код Д"И..

Съдът намира, че не е нарушена и нормата на чл. 9 от ЗУБ, тъй като на жалбоподателя не е предоставен и хуманитарен статут. Съгласно чл. 9, ал. 1, от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя, на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В конкретната ситуация за жалбоподателя не е налице нито една от трите хипотези на чл.9, ал.1 от ЗУБ. Твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, жалбоподателят не прави. С оглед на гореустановената фактическа обстановка се приема, че молителят не е бил принуден да напусне държавата си по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Срещу него не са били предприети действия, релевантни за предоставянето на хуманитарен статут. При тълкуването на приложимостта на тази разпоредба, която транспонира чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета и въз основа на събраните по делото доказателства, не може да се обоснове извод за наличие на вътрешен въоръжен конфликт. Ситуацията в държавата му по произход не съдържа характеристиките на такава ситуация. Настоящата съдебна инстанция счита, че административният орган подробно е обсъдил ситуацията в страната и правилно е направил извод, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

За пълното следва да се посочи, че не е нарушен и чл.33 на Конвенцията от 1951 г. , както и, че лицето не е преследвано по смисъла на Раздел първи, глава II. В. (2). (б) от Наръчника по процедури и критерии ш определяне статут на бежанец - ВКБООИ/.

В този смисъл административният орган правилно тълкува нормата на чл.8 от ЗУБ, както и на нормата на чл.1 А от Ж. конвенция за статута на бежанците от 1951 г., поради, което не може да се приеме, че жалбоподателят е лишен от международна закрила на това основание.

Не е нарушен и параграф 196 от Наръчника за процедури и критерии за определяне на статут на службата на Върховния комисар за бежанците към О.. Според цитирания текст, свързан с тежестта на доказване, в случай, ако разказът на кандидата изглежда достоверен и липсват други доказателства в подкрепа на молбата по причини, изложени в параграфа, и ако няма основателни причини за приемане на обратното, на разказа на кандидата следва да се гласува доверие. Установи се, че жалбоподателят е живял в Б. фасо, където не е бил заплашен живота му. На въпрос на интервюиращия орган защо жалбоподателят не останал там, същият е отговорил, че тне му харесали условията на живот.

Твърдението му за опасност за живота и здравето му, поради усложнена политическа и социална обстановка в К. Д`И. и продължаващият вътрешен

конфликт в страната, не се подкрепя от събраните към преписката доказателства, вкл. и от двете обсъдени по-горе справки за състоянието на страната по произход към настоящия момент, за което съдът изложи мотиви.
Съдът намира, че при анализ на събраните по делото доказателства е видно, че не е налице никоя от причините по чл. 8 ЗУБ, за да е налице основателен страх от преследване или на тези, посочени в чл.9 ЗУБ.
При горните съображения, съдът приема, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, постановено в съответствие с материалния и процесуалния закон, съобразено с целта на закона и като такова не следва да бъде отменяно.
Жалбата на Ф. Б. М. следва да се отхвърли.
Воден от гореизложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. Б. М., гражданин на К. д'И. с адрес [населено място]. [улица], стая 613 и съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3-адв. В. К. против Решение №93/24.01.2013 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което е постановен отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.
РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Р. Б. в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: